

det har nogle meget store, afgørende huller. Et af hullerne er, at man giver gratiskvoter til nye værker. Det betyder sådan set, at man giver investeringsstøds til kulkraftværker – det sker jo i Tyskland i øjeblikket – og det vil sige, at det kvotesystem, som faktisk skulle nedbringe CO₂-udslippet, i dag betyder, at man giver investeringsstøds til kulkraft, altså det modsatte af det, man skulle nå frem til. Det er det ene.

Det andet er, at energieffektivisering ikke belønnes i kvotesystemet. Det synes jeg er vigtigt.

Og det tredje er at få transportsektoren ind.

Det er det ene komplekse, jeg godt vil tage op som det fremadrettede. Jeg vil gerne høre, om regeringen er indstillet på at lave en fælles politik om, hvad Danmark kæmper for for at få justeret kvotedirektivet, så det kan blive et virkelig effektivt middel til at nedbringe CO₂-udslippet.

Kl. 15.50

Det andet er det, jeg har kaldt plan B. Jeg mener, at der er så store usikkerheder i det her – og det er bittert, at der er det – at der faktisk er en meget stor reel risiko for, at vi om nogle år kan konstatere, at vi faktisk ikke når målet. Og der er jo ikke så mange år at løbe på. Hvad er strategien for at nå målet? Sagt med andre ord: Vil ministeren i dag sige helt hug- og stikfast: Ja, selvfølgelig når vi de 21 pct.? Det er det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål er: Er ministeren villig til at gå ind i rent faktisk at drøfte det, jeg har kaldt en plan B? Altså, hvad gør vi, hvis vi i 2009 eller 2010 konstaterer, at det ikke er gået i den faktiske verden, som det var beskrevet på tegnebrættet? Skal vi så i al hast hive penge op af statens kasse til at købe kvoter for, eller skal vi købe noget andet?

Mit umiddelbare bud er, at vi skal lave en buffer, at staten altså skal holde på nogle af kvoterne. Nu er de alle sammen delt ud til virksomhederne. Jeg synes, det ville være klogere, hvis man havde en buffer. Hvis det går godt, fint, så kan de kvoter auktioneres. Fint nok, det kan der tjenes nogle penge på, og de bør bruges til vedvarende energi og energieffektivitet. Men hvis det går skidt, har man inddraget nogle kvoter, og så har man faktisk den mulighed, at man sådan set kan sætte en streg over dem, for så er der altså en reguleringsmekanisme, der gør, at man ikke kommer ud i en situation, hvor man ikke aner, hvad man skal gøre.

Det her er jo overordentlig vigtigt, for hvis det rent faktisk bliver COP'en, altså klimatop-

mødet i 2009, der bliver afgørende for den næste kvoteperiode, vil alles øjne være rettet mod Danmark, og der er det fuldstændig afgørende, at vi i praksis også kan vise, at man kan nå ambitiøse mål, og at vi ikke står tilbage og har nogle problemer på det tidspunkt. Vi kan se, hvor meget den stigning, vi havde i CO₂-udslippet sidste år, på små 3 pct. – det korrigerede tal, altså, når vi har fraregnet eksporten til de andre nordiske lande – betyder uden for Danmarks grænser også, for de begynder at reagere på det: Sig mig, hvad sker der egentlig?

Det hjælper ikke noget at gå og varme sig med, at vi kan en masse gode ting, hvad vi også kan, hvis udlandet får det indtryk, at nu går det den gale vej i Danmark, og jo slet ikke, hvis det rent faktisk er rigtigt, at det går den gale vej. Og det gør det jo på den måde, at den 3-procentsstigning, vi har haft, rent faktisk er et problem.

Til sidst vil jeg sige, at vi har det sådan, at vi synes, det ville være bedst, hvis vi kunne nå frem til en aftale om det her, så vi i oppositionen også kunne stemme for det, men det forudsætter altså, at der er en fleksibilitet fra regeringen og en vilje til ikke bare at sige, at nu er vi oppe på de halvtreds komma en eller andet procent, men rent faktisk at gå seriøst ind i det her og få lavet en kvotelov, som virkelig er en stærk lov.

(Kort bemærkning).

Tina Petersen (DF):

Det er med en vis undren, man står her og hører fru Anne Grete Holmsgaard uddybe sin mistillid til den ordning, der indtil nu har været etableret i Danmark omkring CO₂-kvoter og nedskæringer.

Vil fru Anne Grete Holmsgaard give ordføreren her ret i, at Danmark faktisk har været det land i Europa, der har stået hårdest for skud, når vi taler om nedskæringer i CO₂-kvoter, og at Danmark faktisk har været førende og er førende på området?

Og vil fru Anne Grete Holmsgaard endvidere bekræfte, at med de planer, hun giver udtryk for, ville man fastholde Danmark i en presset situation, presse virksomheder ud i noget, der næsten er umuligt, det, jeg kalder det ekstreme, hvor vi risikerer en større arbejdsløshed eller i hvert tilfælde flere arbejdsløse, og at mange af de store virksomheder, som i dag er etablerede, risikerer at skulle lukke?